

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ



ATHENS SCHOOL OF FINE ARTS
SCHOOL OF FINE ARTS
DEPARTMENT OF FINE ARTS

ΤΟΜΕΑΣ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ / SCULPTURE DIVISION

Γ' Εργαστήριο / Sculpture Studio C

Δ/ΝΤΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ / STUDIO DIRECTOR

Ιωάννης Μελανίτης / Ioannis Melanitis

Πτυχιακή Εργασία

Graduate (Batchelor) Thesis

Exquisite Corpse

Ξανθή Σκάρλα / Xanthie Skarla

A.M. / R.N. : 4535

Επιβλέπων Καθηγητής / Supervisor Professor

Ιωάννης Μελανίτης / Ioannis Melanitis

Αθήνα, Φεβρουάριος, 2026

Athens, February, 2026

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

«Δηλώνω ότι είμαι η αποκλειστική δημιουργός της πρωτότυπης εργασίας, νόμιμη κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της και ότι έχω το δικαίωμα, να παραχωρήσω τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παρούσα άδεια.

Βεβαιώνω, ότι το σύνολο του τεκμηρίου που καταθέτω αποτελεί γνήσιο έργο παραχθέν από εμένα και δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλου δημιουργού με οποιονδήποτε τρόπο.

Το τεκμήριο/α που καταθέτω είναι το τελικό εγκεκριμένο έργο από την εξεταστική επιτροπή, δεν προκύπτει από λογοκλοπή ή νοθευμένη έρευνα, δεν προσβάλλει πνευματικά δικαιώματα άλλων δημιουργών και δεν παραβιάζει προσωπικά δεδομένα.

Ως κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της εργασίας αυτής, παραχωρώ στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών το μη-αποκλειστικό δικαίωμα δημοσίευσης και διάθεσης της ψηφιακής μορφής της εργασίας μου, εντός και εκτός του δικτύου, μέσω του Ιδρυματικού Αποθετηρίου «Art-IA», με την προϋπόθεση ότι διατίθεται με μία από τις άδειες που έχω επιλέξει κατά την αυτό-απόθεση. Η εν λόγω παραχώρηση δεν συγκρούεται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων ή με παραχωρηθέντα ήδη από εμένα σε τρίτους σχετικά δικαιώματά μου. Η βιβλιοθήκη δεν ασκεί κανενός είδους επιμέλεια στο περιεχόμενο της εργασίας μου και αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη του περιεχομένου της.

Η έγκριση της παρούσας εργασίας δεν υποδηλώνει απαραίτητως την αποδοχή των απόψεων της συγγραφέα από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστώ θερμά τον επιβλέποντα καθηγητή κ. Ιωάννη Μελανίτη για την πολύτιμη συμβολή του στην εκπόνηση της παρούσας εργασίας, καθώς επίσης και τους καθηγητές μου Νίκο Τρανό και Φανούρη Μωραΐτη για την υποστήριξη και τη διδασκαλία τους καθ' όλη τη διάρκεια των σπουδών μου στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών.

Ευχαριστώ, επίσης, την οικογένειά μου για τη συμβολή τους στην επιτυχή ολοκλήρωση των σπουδών μου.

Exquisite Corpse, 2026

Ξανθή Σκάρλα

Το έργο μου διερευνά το σώμα όχι ως σταθερή ανατομία αλλά ως ασυνεχή, ρευστό, επανασυνδεδεμένο πεδίο δυνατοτήτων, ροών και εντάσεων. Ένα σώμα που δεν είναι ακόμη «οργανωμένο» — ένα σύγχρονο Σώμα Δίχως Όργανα. Τα γλυπτά μου λειτουργούν ως υλικές εκδοχές αυτής της κατάστασης. Η μορφή προκύπτει από αποσπασματικές συνδέσεις, παράγοντας υβριδικές και παραμορφωμένες σωματικότητες που παρουσιάζονται όχι ως δεδομένη οντότητα αλλά ως διαδικασία: ένα διαρκές γίνεσθαι ανάμεσα στη διάρρηξη και τη σύνδεση, στην οργάνωση και την απο-οργάνωση, στο εικονικό και το πραγματικό, στον χρόνο και τη δυνατότητα, στο φθαρτό και το αιώνιο.

Λέξεις Κλειδιά: εξάισιο πτώμα, Σώμα Δίχως Όργανα, παραμόρφωση, διακοπή, σύνδεση

Exquisite Corpse, 2026

Xanthie Skarla

My work investigates the body not as a stable anatomy but as a discontinuous, fluid, reconfigurable field of potentials, flows, and intensities — a body that is not yet “organized,” a contemporary Body without Organs. My sculptures function as material manifestations of this condition. Form emerges through fragmentary connections, generating hybrid and distorted corporealities that are presented not as fixed entities but as processes: a continuous becoming between rupture and connection, organization and disorganization, the virtual and the actual, time and potentiality, the perishable and the eternal.

Keywords: ExquisiteCorpse, BodyWithoutOrgans, deformation, interruption, connection

Εισαγωγή

Η αφητηρία αυτής της μελέτης υπήρξε το εργαστήριο *Co-weaving AI* στην Ύδρα τον Οκτώβριο του 2024, όπου οι συμμετέχοντες φοιτητές πειραματιστήκαμε με τεχνητή νοημοσύνη και καλλιτεχνικές πρακτικές. Στο πλαίσιο του workshop πραγματοποιήθηκε στην πράξη το παιχνίδι του «εξάισιου πτώματος» (*exquisite corpse*): κάθε φοιτητής σχεδίαζε ένα τμήμα σώματος χωρίς να γνωρίζει το υπόλοιπο, και στο τέλος οι μορφές συνδέθηκαν σε μια παράδοση, ασυνεχή, αλλά και συνολικά συνεκτική σωματικότητα (βλ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α). Το πείραμα αυτό ανέδειξε τις έννοιες της **διακοπής** και της **σύνδεσης** ως δημιουργικές δυνάμεις.

Παράλληλα, μέσα από την εξερεύνηση εργαλείων τεχνητής νοημοσύνης έγινε φανερό ότι τα παραγόμενα σώματα εμφανίζουν αντίστοιχες ασυνέχειες: πολλαπλά παραμορφωμένα μέλη, λάθος αναλογίες, αλλόκοτες ενώσεις. Η εμπειρία αυτή αποτέλεσε τη βάση για τη δική μου καλλιτεχνική έρευνα πάνω στο παραμορφωμένο σώμα.

Το εξάισιο πτώμα ως μοντέλο

Η παρούσα πτυχιακή εργασία θέτει το ζήτημα της σχέσης τεχνητής νοημοσύνης και καλλιτεχνικής πράξης. Το «εξάισιο πτώμα» του Μπρετόν λειτουργεί εδώ ως θεωρητικό πρίσμα: στο χαρτί, κάθε καλλιτέχνης ζωγράφιζε ένα μέρος του σώματος, χωρίς να γνωρίζει τι είχε προηγηθεί. Το τελικό σώμα ήταν προϊόν διακοπής και σύνδεσης: ένα υβρίδιο, συχνά παράλογο αλλά με δική του εσωτερική συνοχή. Ακριβώς αυτή η λογική βρίσκει παράλληλο στο AI, το οποίο στα πρώτα του βήματα ακόμη κι όταν προοριζόταν να μιμηθεί το ανθρώπινο σώμα, συχνά γεννούσε εικόνες ασυνέχειας: σώματα με πολλαπλά παραμορφωμένα μέλη, πόδια σε λάθος κατευθύνσεις, μορφές που μοιάζουν ταυτόχρονα ανθρώπινες και μη, αφού δεν διέθεταν την ενότητα που χαρακτηρίζει τη φύση στη μορφογένεση.

Η πρακτική μου – Γλυπτά σώματα παραμορφωμένα (*Exquisite Corpse*, 2026)

Στη δική μου ατομική καλλιτεχνική έρευνα, αφού δημιούργησα εικόνες σωμάτων με prompts που αφορούσαν το *exotic pole dancing* (pole dance με ψηλά τακούνια) μέσω εργαλείων τεχνητής νοημοσύνης (βλ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β), μετέφερα αυτή τη λογική της τυχαίας σύνδεσης στο υλικό επίπεδο. Δημιούργησα γλυπτά που απεικονίζουν παραμορφωμένα σώματα, κυρίως πόδια, αλλά και ολόκληρες μορφές. Η παραμόρφωση προκύπτει είτε από υπερβολικές αναλογίες είτε από κατακερματισμό. Το σώμα στο παιχνίδι του εξάισιου πτώματος αλλά και στην παραγωγή εικόνων από AI όπως επίσης και στα γλυπτά μου δεν εμφανίζεται ως φυσική ενότητα, αλλά παρουσιάζεται ως μια ενότητα διακοπών και συνδέσεων. Η ταυτότητά του δεν είναι δεδομένη, αλλά προκύπτει από τυχαίες συναρμογές. Έτσι, η τέχνη και η τεχνολογία συναντώνται στο ίδιο πεδίο: την παραγωγή ενός αλλόκοτου, αλλά ουσιαστικού, νέου σώματος. Το σώμα επανεμφανίζεται ως φιλοσοφικό πεδίο, όπου η διακοπή και η σύνδεση παράγουν νέες μορφές ύπαρξης.

AI, σώμα και φιλοσοφία

Η σύνδεση ανάμεσα στο AI και το εξάισιο πτώμα δεν περιορίζεται σε μια επιφανειακή ομοιότητα μορφών ή διαδικασιών· εγγράφεται σε ένα ευρύτερο φιλοσοφικό πλαίσιο που αφορά τον τρόπο με τον οποίο το σώμα νοείται, αναπαρίσταται και επανακατασκευάζεται στη σύγχρονη τεχνολογική συνθήκη. Στη φαινομενολογία και στη φιλοσοφία της τεχνολογίας, η τεχνητή νοημοσύνη δεν «ενσωματώνει» το σώμα με την έννοια της βιωμένης εμπειρίας, αλλά το ανασυνθέτει ως στρωματοποιημένη εικόνα, ως ένα φανταστικό σώμα. Όπως υποστηρίζει η Wellner (2023), το σώμα που παράγει η AI δεν είναι βιωμένο ούτε ιστορικό· είναι μια συρραφή δεδομένων, ένα σώμα χωρίς μνήμη και χωρίς ενσώματη εμπειρία. Ωστόσο, ακριβώς γι' αυτό, λειτουργεί ως πεδίο προβολής επιθυμιών, φόβων και πολιτισμικών προτύπων: ένα σώμα-φαντασίωση, που δεν ανήκει σε κανέναν και ταυτόχρονα ανήκει σε όλους.

Αυτή η φανταστική διάσταση συνδέεται άμεσα με τη λογική του εξάισιου πτώματος και του AI, το σώμα δεν προκύπτει από ενιαία πρόθεση ή εμπειρία, αλλά από τη διαδοχική σύνθεση ετερογενών στοιχείων. Το αποτέλεσμα δεν είναι ένα «λάθος» σώμα, αλλά ένα σώμα πολλαπλό, κατακερματισμένο, που φέρει ίχνη διαφορετικών βλέψεων. Το AI λειτουργεί σαν ένας συλλογικός νους χωρίς ενσώματη εμπειρία, που συνθέτει μορφές όπως οι συμμετέχοντες στο εξάισιο πτώμα: αποσπασματικά, χωρίς συνολική εικόνα του όλου.

Η σκέψη του Simondon, όπως την ερμηνεύει ο Bellon (2025), προσφέρει ένα κρίσιμο ενδιάμεσο επίπεδο ανάγνωσης. Για τον Simondon, η εικόνα δεν είναι απλή αναπαράσταση, αλλά ένα πεδίο συνάντησης του ανθρώπινου και του τεχνικού. Η τεχνική εικόνα δεν ανήκει ούτε αποκλειστικά στον άνθρωπο ούτε αποκλειστικά στη μηχανή· είναι ένας τόπος σχέσης. Η εικόνα που παράγει η AI αποκαλύπτει νέες μορφές συνεξέλιξης ανθρώπου και μηχανής, όπου η μορφή του σώματος δεν αποτελεί πλέον φυσικό δεδομένο αλλά αποτέλεσμα διαμεσολαβημένων διαδικασιών. Σε αυτό το πλαίσιο, τα παραμορφωμένα σώματα της AI δεν είναι απλώς αισθητικές ανωμαλίες· είναι ορατές εγγραφές μιας νέας τεχνικής συνθήκης, όπου το σώμα παύει να είναι σταθερό πρότυπο και γίνεται δυναμική κατασκευή.

Στο κοινωνικό και πολιτισμικό επίπεδο, όπως επισημαίνει η Scorzin (2023), το σώμα που παράγει η AI αποκτά τον χαρακτήρα του «meta-human». Δεν πρόκειται απλώς για ένα σώμα παραμορφωμένο, αλλά για μια αισθητική που θλώνει συστηματικά τα όρια ανάμεσα στο ανθρώπινο και το ψηφιακό, στο βιολογικό και το τεχνητό. Το AI-σώμα λειτουργεί ως υβρίδιο, ως μορφή μετάβασης, που δεν ανήκει πλήρως σε καμία από τις δύο σφαίρες.

Στο πλαίσιο της παρούσας πτυχιακής, τα παραπάνω θεωρητικά εργαλεία επιτρέπουν να ιδωθούν τόσο τα αποτελέσματα του εξάισιου πτώματος όσο και τα γλυπτά σώματα που δημιουργώ ως μορφές ενός ενδιάμεσου πεδίου: ούτε απολύτως ανθρώπινες, ούτε απλώς τεχνητές. Τα σώματα αυτά δεν αναπαριστούν μια ήδη υπάρχουσα ανατομία· λειτουργούν ως πεδία προβολής δυνατοτήτων.

Για τον Artaud η τέχνη είναι μια **πράξη ανασύνθεσης του σώματος**, μια επαναδιακδίκηση της υποκειμενικότητας μέσα από κατακερματισμό, παραμόρφωση και βίαιη χειρονομία.

Στο βιβλίο *The Secret Art of Antonin Artaud* αναφέρεται:

[...Η ανάγκη για έκφραση οδηγεί τον καλλιτέχνη να ασχολείται ελάχιστα με την προσπάθεια αναπαραγωγής της φαινομενικής πραγματικότητας- και τελικά ποια είναι αυτή η πραγματικότητα και υπάρχει στ' αλήθεια; - Δύσκολα μπορεί να αναδείξει από τον καμβά ή το χαρτί αυτό το όραμα που του επιβλήθηκε, που μόνο η ιδιοφυΐα του επέτρεψε να συλλάβει και που μπορεί να μας μεταδώσει μόνο με το τίμημα των αναγκαίων παραμορφώσεων, με την πιστή ανασύνθεση των μορφών. Γιατί ο ζωγράφος παραμορφώνει; Επειδή το μοντέλο από μόνο του δεν είναι τίποτα, αλλά το αποτέλεσμα είναι όλα όσα υponοεί το μοντέλο για την ανθρωπότητα, όλα όσα, μέσω του μοντέλου, μπορούν να ειπωθούν για τη ζωή, τη θυελλώδη και φοβισμένη, την αγωνιώδη ή την καταβεβλημένη...]¹

Το απόσπασμα από το *The Secret Art of Antonin Artaud* φωτίζει ακριβώς αυτή την επιτελεστική διάσταση της παραμόρφωσης. Για τον Artaud, η παραμόρφωση δεν είναι αυθαιρεσία ούτε αισθητική επιλογή· είναι η μόνη πιστή ανασύνθεση της πραγματικότητας, η μόνη δυνατότητα να φανερωθεί το σώμα πέρα από το φαινομενικό. Όπως σημειώνεται στο βιβλίο, ο καλλιτέχνης «ασχολείται ελάχιστα με την αναπαραγωγή της φαινομενικής πραγματικότητας» γιατί η ουσία του σώματος βρίσκεται όχι στο πώς φαίνεται αλλά στο πώς υponοεί, διχάζεται, φοβάται, αγωνιά. Έτσι, η παραμόρφωση γίνεται εργαλείο αποκάλυψης.

Τα σχέδια του Artaud δεν είναι αναπαραστατικά· είναι σωματικά ίχνη, μια γραφή του σώματος πάνω στο χαρτί (βλ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ). Τα πρόσωπα και τα σώματα εμφανίζονται παραμορφωμένα, διαμελισμένα, σαν να έχουν σχεδιαστεί από διαφορετικά χέρια ή διαφορετικές συνειδήσεις — σαν ένα ατομικό *εξάισιο πτώμα*. Η παραμόρφωση γίνεται τρόπος να αποκαλυφθεί το μέσα: όχι το πραγματικό σώμα αλλά το σώμα ως δυνατότητα.

Το έργο του Artaud είναι μια μάχη ενάντια στη σταθερότητα της μορφής· επιχειρεί να εκθέσει τον άνθρωπο ως διχασμένο, ασυνεχή, επανασυνδεόμενο. Το σώμα γίνεται ένα πεδίο βίαιης αποδόμησης και ταυτόχρονα το μόνο μέρος όπου μπορεί να υπάρξει αλήθεια.

Η προβληματική που αναδύεται από το έργο του Artaud συνδέεται βαθιά με τη δική μου καλλιτεχνική πρακτική, η οποία εστιάζει σε παραμορφωμένες, θραυσματικές μορφές σώματος. Οι μορφές που δημιουργώ — σώματα με διακοπές, πολλαπλές συνδέσεις, άκρα που μοιάζουν να αναδύονται από άλλες συνειδήσεις — αντηχούν την ίδια ανάγκη για ανασύνθεση του σώματος που περιγράφει ο Artaud ως πράξη αντίστασης απέναντι στη σταθερότητα της αναπαράστασης.

Σε αυτό το πλαίσιο, τα γλυπτά μου λειτουργούν ως μια σύγχρονη, τρισδιάστατη εκδοχή αυτής της λογικής του Artaud. Τα σώματα που κατασκευάζω δεν επιδιώκουν να μιμηθούν το ανατομικό πρότυπο αλλά —όπως και οι μορφές του Artaud— να καταγράψουν το ίχνος μιας εσωτερικής διαταραχής, ενός σώματος που βρίσκεται σε διαρκή μετάβαση ανάμεσα στο διαλυμένο και το επανασυνδεόμενο. Αυτό το σώμα δεν είναι σταθερό — είναι ένα σώμα σε διαδικασία γίνεσθαι.

Ακόμη περισσότερο, η πρακτική μου συναντά τον Artaud και μέσα από τον συλλογικό πειραματισμό του εξάισιου πτώματος. Το παιχνίδι που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του workshop οδήγησε σε σώματα σχεδιασμένα από πολλές χειρονομίες, πολλαπλές συνειδήσεις, σαν τα «ατομικά εξάισια πτώματα» των σχεδίων του Artaud, όπου το πρόσωπο και το σώμα διαρρηγνύονται σε πολλαπλές κατευθύνσεις. Η μορφή που προκύπτει είναι ένα σώμα μη-αναπαραστατικό, μη-οργανωμένο, ένα σώμα που δεν μοιάζει να ανήκει σε έναν άνθρωπο αλλά σε μια πολλαπλότητα.

Αυτή η πολλαπλότητα συνδέεται και με τα σώματα που παράγει η τεχνητή νοημοσύνη. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, οι πρώιμες μορφές AI συνθέτουν σώματα με παραμορφώσεις, υπεράριθμα άκρα, λάθος συνδέσεις — σαν να συνεχίζουν το παιχνίδι του εξάισιου πτώματος σε ψηφιακό επίπεδο. Η λογική είναι παρόμοια: σώματα που δεν έχουν ολοκληρωθεί, σώματα που φέρουν ίχνη πολλαπλών 56+ «βλεμμάτων», σώματα-δυνατότητες. Τα σφάλματα του AI λειτουργούν όπως οι παραμορφώσεις του Artaud: όχι ως αποτυχία, αλλά ως ρήγμα από το οποίο αποκαλύπτεται μια άλλη διάσταση του σώματος.

Έτσι, η καλλιτεχνική μου πρακτική μετατρέπεται σε πεδίο όπου συναντιούνται τρεις γραμμές: το εξάισιο πτώμα ως συλλογική πράξη σύνθεσης, η παραμόρφωση ως αποκάλυψη της εσωτερικής αλήθειας του σώματος και τα σώματα AI ως ψηφιακά ίχνη ενός σώματος χωρίς σταθερή ανατομία. Όλες αυτές οι μορφές συγκλίνουν στο να εκθέσουν το σώμα όχι ως δεδομένη δομή αλλά ως ασυνεχή, ρευστό, επανασυνδεόμενο πεδίο. Ένα σώμα που δεν είναι ακόμη «οργανωμένο» — ένα σύγχρονο Σώμα Δίχως Όργανα.

Ο όρος Σώμα Δίχως Όργανα, τον οποίο ο Deleuze δανείζεται και επανερμηνεύει από τον Antonin Artaud, αποτελεί έναν από τους πιο κρίσιμους φιλοσοφικούς άξονες για τη συζήτηση του σώματος εκτός ανατομικής τάξης. Για τον Artaud, το Σώμα δίχως όργανα είναι η κραυγή ενός σώματος που δεν θέλει να οργανωθεί, να υπαχθεί σε λειτουργίες, να γίνει μηχανή παραγωγής νοήματος. Για τον Deleuze και τον Guattari, αυτό αποκτά μια ριζικά νέα, παραγωγική σημασία: το Σώμα Δίχως Όργανα είναι η εικονική διάσταση του σώματος, ο ορίζοντας των δυνατοτήτων του — όχι ένα σώμα που δεν έχει όργανα, αλλά ένα σώμα που δεν είναι ακόμη οργανωμένο. Στο *A Thousand Plateaus*, το ενεργό σώμα ορίζεται όχι μέσω της μορφής ή της ανατομίας του, αλλά μέσω των συσχετισμών, των εντάσεων, των ροών, των κινήσεων και των συνηθειών που μπορεί να υποστηρίξει. Το Σώμα Δίχως Όργανα είναι ο τόπος όλων των πιθανών αυτών μετασχηματισμών: μια δεξαμενή εικονικών δυνατοτήτων, πριν ακόμη αυτές πάρουν τη μορφή οργάνων, ταυτοτήτων ή λειτουργιών.²

¹ Μετάφρ. του γράφοντος. Derrida, J. & Thevenin, P. *The Secret Art of Antonin Artaud*. Cambridge, Massachusetts · England: MIT Press, 1998, p. 6

² Μελανίτης, Ιωάννης. *Βιολογικές Δυναμικές στις Τέχνες/Σημείο, Έννοια, Βιοπληροφορία, Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Αθήνα*. ΕΜΠ, 2026

Εδώ η σκέψη του Deleuze συναντά βαθιά την καλλιτεχνική μου πρακτική:

τα παραμορφωμένα σώματα που παράγω γλυπτικά και οι παραμορφώσεις των σωμάτων που παράγει η τεχνητή νοημοσύνη (ιδίως στις πρώιμες εκδοχές της), μοιάζουν να λειτουργούν σαν παραγωγές Σώματος Δίχως Όργανα, όπου το σώμα χάνει τη λειτουργική του συνοχή, αποκόπτεται από τη χρησιμότητα, γίνεται πεδίο ροών, θραυσμάτων, αρθρώσεων και πιθανών συνδέσεων.

Το «κατατονικό» Σώμα Δίχως Όργανα που περιγράφουν —ένα σώμα χωρίς οργανωτική αρχή, διαπερατό από ροές χωρίς κατεύθυνση— μοιάζει εντυπωσιακά με τα σώματα που παράγουν τα πρώτα συστήματα AI: παραμορφωμένα άκρα, πολλαπλά πόδια, ασύμμετρες αρθρώσεις, ξένα τμήματα που κολλούν εκεί που δεν «πρέπει». Όπως το Σώμα Δίχως Όργανα, έτσι και οι παραμορφώσεις του AI είναι ένας χώρος δυνατοτήτων πριν από την οργάνωση, μια εν δυνάμει σωματικότητα που δεν έχει ακόμη κατακτηθεί από την ανατομική λογική. Ταυτόχρονα, ο Deleuze περιγράφει και το καρκινώδες Σώμα Δίχως Όργανα — ένα σώμα που «εγκλωβίζεται στην αυτοαναπαραγωγή του», που δεν ανοίγεται σε νέες ροές αλλά δημιουργεί βρόγχους αναδίπλωσης.³ Αυτό προσφέρει μια ενδιαφέρουσα αναλογία προς την τεχνητή νοημοσύνη: όταν ένα AI «μαθαίνει» μέσα από επαναλαμβανόμενα μοτίβα χωρίς εξωτερική διάρρηξη, καταλήγει σε στερεότυπες, αυτοαναφορικές και παθολογικές μορφές σώματος. Τα παραμορφωμένα άκρα, οι διπλοί κορμοί, οι πολλαπλές αρθρώσεις δεν είναι απλώς σφάλματα· είναι οπτικά ίχνη ενός συστήματος που βρίσκεται σε κατάσταση καρκινώδους Σώματος Δίχως Όργανα, ενός σώματος που δεν μπορεί ακόμη να αρθρωθεί οργανικά.

Σε αυτό το σημείο αναδύεται αναπόφευκτα και η διάσταση του χρόνου. Το Σώμα Δίχως Όργανα, όπως το περιγράφουν οι Deleuze και Guattari στο *A Thousand Plateaus*, δεν είναι μια στατική κατάσταση αλλά ένα πεδίο διαρκούς γίνεσθαι· ένα επίπεδο όπου το εικονικό (virtual) προηγείται του πραγματικού (actual) και το πραγματικό αναδύεται ως προσωρινή σταθεροποίηση ροών. Το Σώμα Δίχως Όργανα δεν βρίσκεται «εκτός» χρόνου· αντίθετα, αποτελεί το πεδίο μιας διαφορετικής χρονικότητας — μιας διάρκειας που δεν μετρείται γραμμικά αλλά ως ένταση, ως μετάβαση, ως αναδίπλωση.

Με παρόμοιο τρόπο, τα σώματα που παράγει η τεχνητή νοημοσύνη μοιάζουν άχρονα μόνο επιφανειακά. Στην πραγματικότητα, είναι συμπεκνώσεις χρόνου: συσσωρεύσεις δεδομένων, ιστορικών εικόνων, πολιτισμικών στερεοτύπων. Είναι σώματα που φέρουν έναν «συμπιεσμένο» χρόνο, χωρίς όμως βιωμένη μνήμη. Αντίθετα, το γλυπτικό σώμα επανεισάγει τον χρόνο ως υλικό γεγονός.

Στα δικά μου γλυπτά, η επικάλυψη με φύλλα χρυσού λειτουργεί ως ειρωνική υπόσχεση αθανασίας. Ο χρυσός, υλικό που ιστορικά συνδέεται με το ιερό, το αιώνιο και το άφθαρτο, καλύπτει ένα σώμα παραμορφωμένο, ασταθές, σε γίνεσθαι. Ωστόσο, σε σημεία όπου το υλικό αποκαλύπτεται, η φθορά γίνεται ορατή. Εκεί ο χρόνος δεν είναι αφηρημένη έννοια αλλά επιφάνεια: ρήγμα, αποκόλληση, ίχνος.

Αν το AI-σώμα τείνει προς μια άχρονη φαντασιακή πολλαπλότητα και το Σώμα Δίχως Όργανα προς ένα πεδίο εικονικών δυνατοτήτων πριν από τη σταθεροποίηση, τότε το γλυπτικό σώμα που δημιουργώ βρίσκεται ανάμεσα σε αυτές τις δύο συνθήκες: είναι ένα Σώμα Δίχως Όργανα που φέρει τον χρόνο πάνω του. Δεν είναι ούτε καθαρή δυνατότητα ούτε ολοκληρωμένη μορφή· είναι μια διάρκεια που αποτυπώνεται υλικά. Έτσι, η παραμόρφωση δεν αφορά μόνο τη μορφή αλλά και τη χρονικότητα. Το σώμα δεν αποδομείται απλώς ανατομικά· αποδομείται χρονικά. Το αιώνιο και το φθαρτό συνυπάρχουν ως ένταση, όπως το virtual και το actual συνυπάρχουν στη σκέψη του Deleuze.

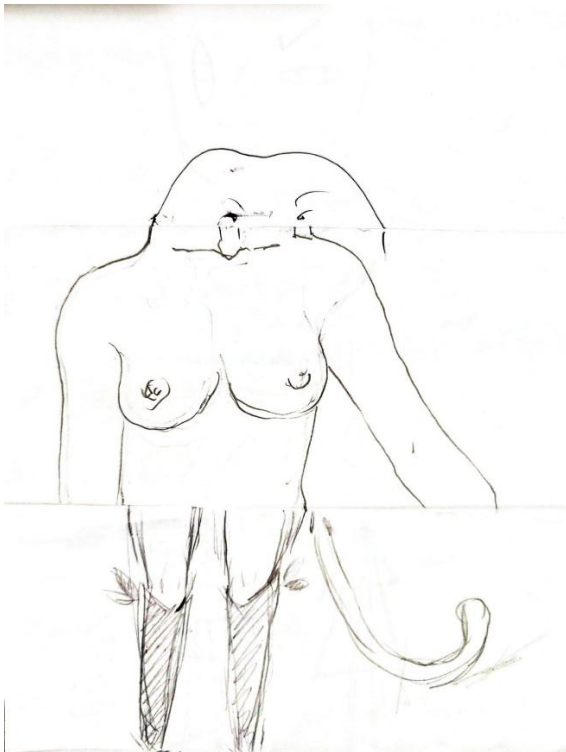
Στην πτυχιακή μου εργασία, το σώμα —γλυπτικό, παραμορφωμένο, θραυσματικό— γίνεται ενεργό πεδίο όπου συναντιούνται η σωματική διάρρηξη του Artaud, η μη-ανατομική λογική του Σώματος Δίχως Όργανα, οι ασυνέχειες του AI και η συλλογική ανασύνθεση του εξαίσιου πτώματος. Αυτή η συνάντηση δεν είναι τυχαία: όλες αυτές οι πρακτικές παράγουν σώματα που αντιστέκονται στην οργάνωση, σώματα που βρίσκονται σε κατάσταση γίνεσθαι, σε μια διαρκή μετάβαση μεταξύ δυνατού και πραγματικού.

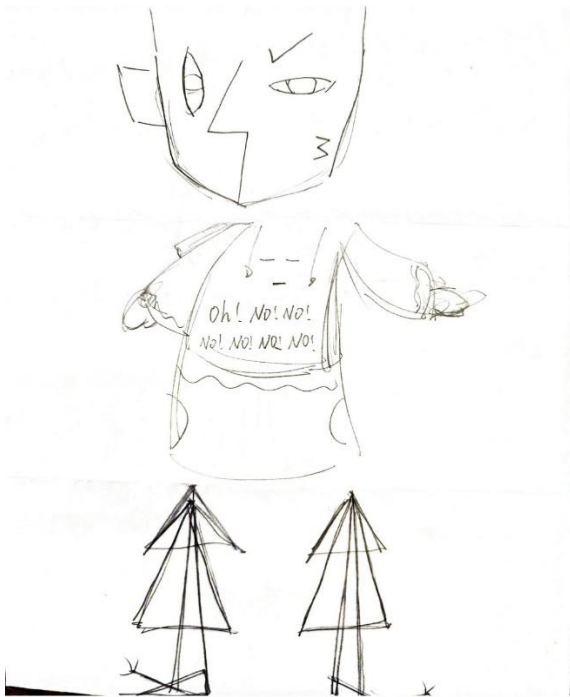
³ Στο ίδιο

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Bellon M. (2025). *Gilbert Simondon's Image Theory and Human-Technology Relations through Imagination and AI Image Generation*. PhilPapers
- Deleuze G. & Guattari, F. (1980). *Mille plateaux [A Thousand Plateaus]*. Paris: Les Éditions de Minuit
- Scorzin P. (2023). *AI Body Images and the Meta-Human: On the Rise of AI-generated Avatars*. MediaRep
- Wellner G. (2023). *Phenomenology and the Philosophy of Technology: Artificial Intelligence and the Need to Redefine Human Traits*. In *Phenomenology of Technology and Digital Media*. Open Book Publishers
- Derrida J. & Thevenin P. (1998) *The Secret Art of Antonin Artaud*. Cambridge, Massachusetts · London, England: MIT Press
- Μελανίτης Ι. (2026). Διατριβή, *Βιολογικές Δυναμικές στις Τέχνες/Σημείο, Έννοια, Βιοπληροφορία, Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Αθήνα*, ΕΜΠ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α

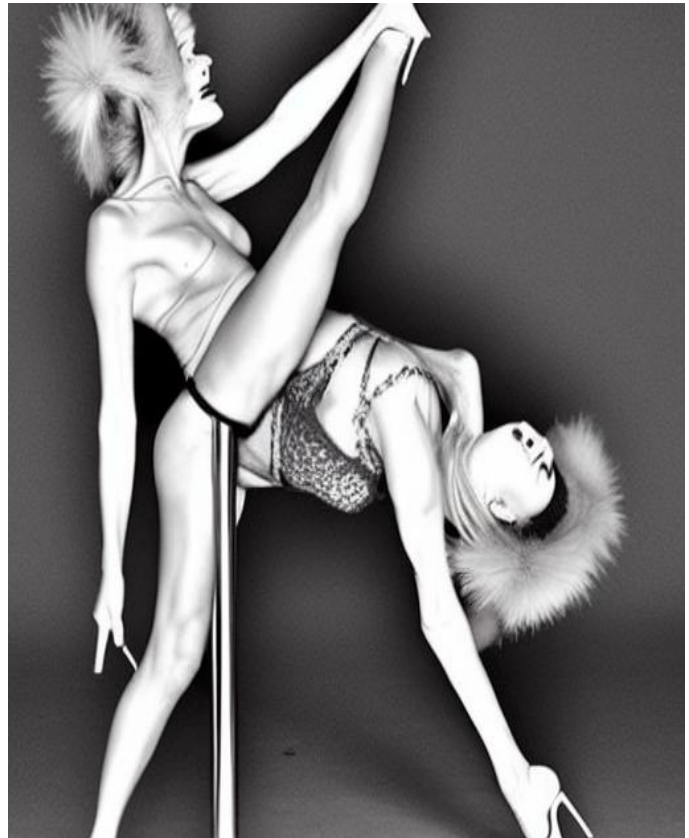




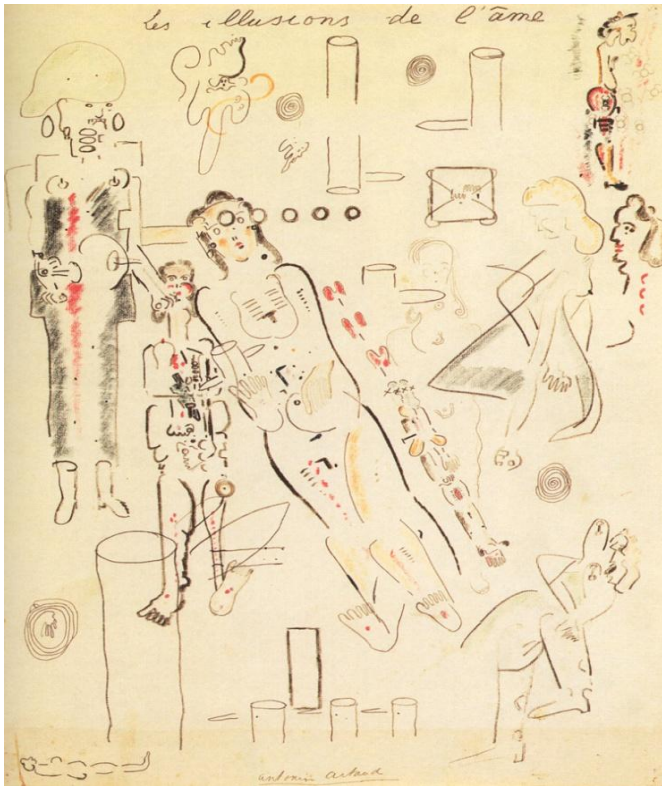
ΠΑΡΤΗΜΑ Β



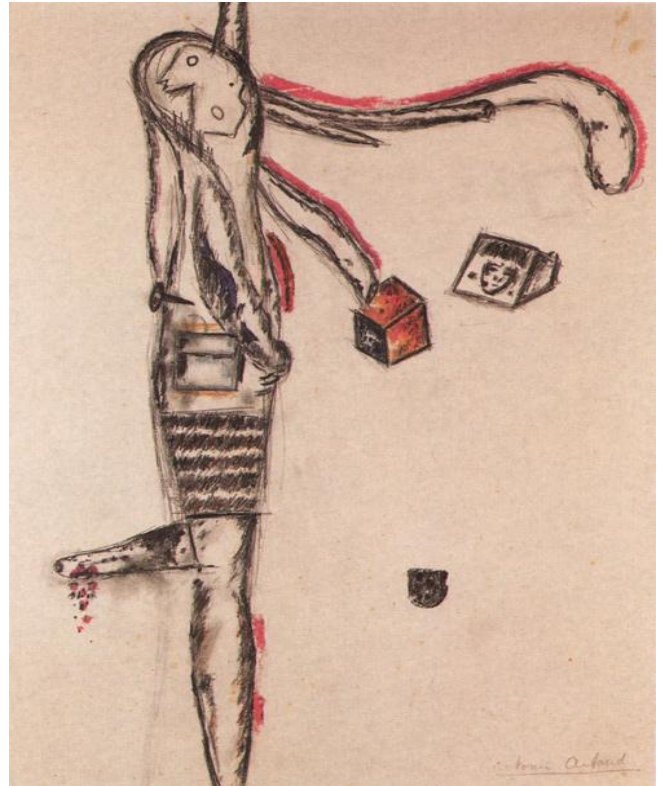




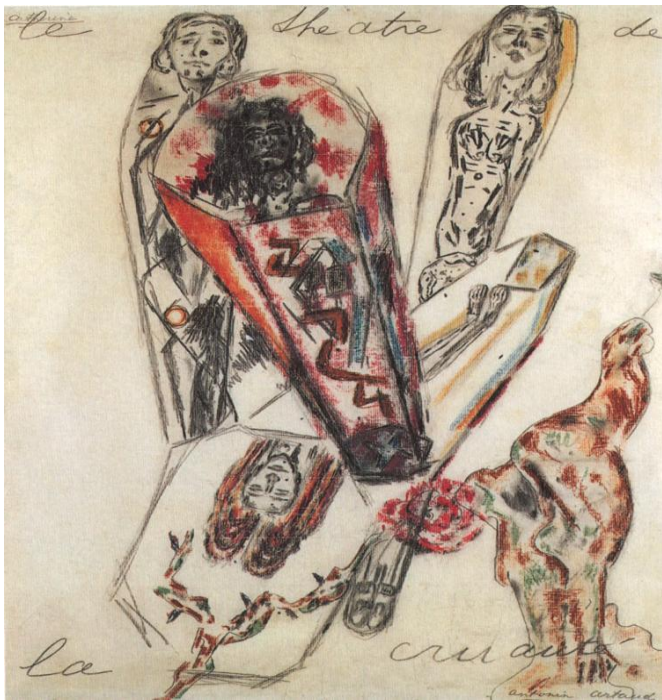
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ



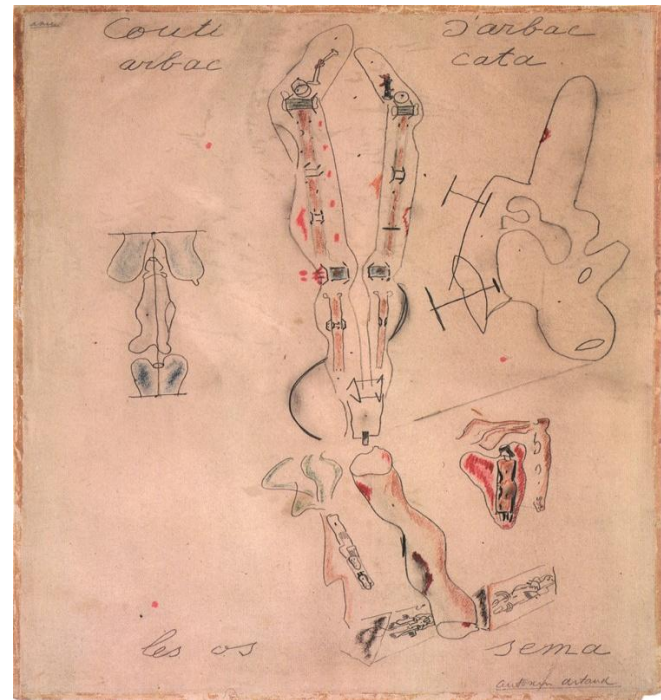
Antonin Artaud, *Les Illusions de l'ame*, 1946



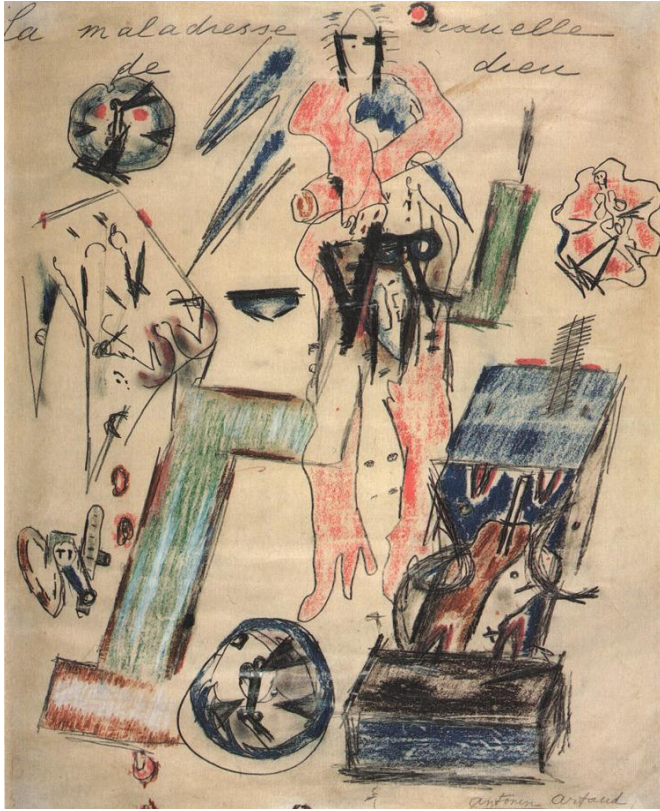
Antonin Artaud, *Le Totem*, 1946



Antonin Artaud, *Le Theatre de la Cruaute*, 1946



Antonin Artaud, *Couti l'anatomie*, 1945



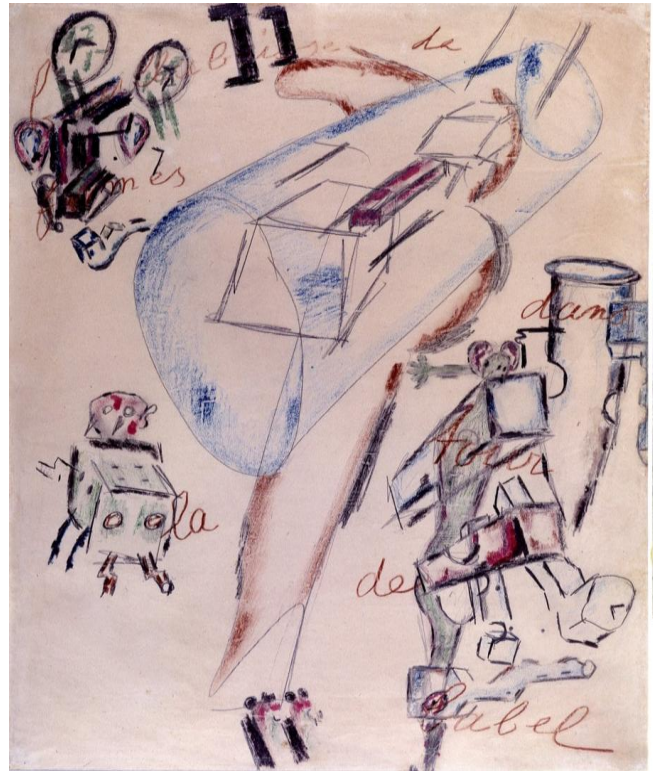
Antonin Artaud, *La Maladresse sexuelle de dieu*, 1946



Antonin Artaud, *La Pendue*, 1945



Antonin Artaud, *Carte postale a Jeanne Toulouse decoree d'un dessin*, 1921



The Bouillabaisse of Forms in the Tower of Babel, 1946

ΕΡΓΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Ατιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Dow, Αφρός πολυουρεθάνης, γύψος, λινάτσα, ακρυλικός στόκος, θερμοπλαστικό, υγρό γυαλί, μαρμαρόσκονη, βερνίκι, φύλλα αλουμινίου
- Διαστάσεις έργου: 1,50μ. x 1μ. x 1,76μ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



2. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδερο, Dow, Αφρός πολυουρεθάνης, γύψος, λινάτσα, ακρυλικός στόκος, βερνίκι, φύλλα αλουμινίου, συνθετική τρίχα
- Διαστάσεις έργου: 1,02μ. x 35εκ. x 75εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



3. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδηρο, ανοξείδωτος σωλήνας, αλουμινόχαρτο, dow, αφρός πολυουρεθάνης, γύψος, λινάτσα, ακρυλικός στόκος, φύλλα αλουμινίου, υγρό γυαλί, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 97εκ. x 170εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



4. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδερο, Αλουμινόχαρτο, γύψος, γυψόγαζα, λινάτσα, ακρυλικός στόκος, φύλλα αλουμινίου, ακρυλικά χρώματα, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 73εκ. x 50εκ. x 20εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



5. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Αλουμινόχαρτο, γύψος, γυψόγαζα, λινάτσα, ακρυλικός στόκος, φύλλα αλουμινίου, ακρυλικά χρώματα, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 1μ. x 50εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



6. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδερο, ξύλο, Αφρός πολυουρεθάνης, καλσόν, φύλλα αλουμινίου, ακρυλικά χρώματα, υγρό γυαλί, βερνίκι, συνθετική τρίχα
- Διαστάσεις έργου: 1μ. x 40εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδερο, αφρός πολυουρεθάνης, καλσόν, παπούτσια, φύλλα αλουμινίου, ακρυλικά χρώματα, βερνίκι, συνθετική τρίχα
- Διαστάσεις έργου: 1,30μ. x 50εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



7. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Αφρός πολυουρεθάνης, καλσόν, παπούτσια, φύλλα αλουμινίου, ακρυλικά χρώματα, υγρό γυαλί, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 1μ. x 40εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



8. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: ύφασμα, κόλλα, γύψος, φύλλα αλουμινίου, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: Διάμετρος 30 εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



9. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδηρο, σύρμα, πλαστελίνη, φύλλα αλουμινίου, υγρό γυαλί, βερνίκι, συνθετική τρίχα
- Διαστάσεις έργου: 70εκ. x 30εκ. x25εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



10. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδηρο, σύρμα, σωλήνας αλουμινίου, πλαστελίνη, φύλλα αλουμινίου, υγρό γυαλί, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 26εκ. x 10εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



11. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδηρο, σύρμα, σωλήνας αλουμινίου, πλαστελίνη, φύλλα αλουμινίου, υγρό γυαλί, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 28εκ. x 20εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



13. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Υλικά έργου ή τεχνική: Σίδηρο, σύρμα, σωλήνας αλουμινίου, πλαστελίνη, φύλλα αλουμινίου, υγρό γυαλί, βερνίκι
- Διαστάσεις έργου: 29εκ. x 22εκ.
- Ονοματεπώνυμο φωτογράφου: Στέλλα Μουζή



14. Άτιτλο

Πληροφορίες έργου:

- Έτος δημιουργίας: 2026
- Βίντεο προβολή με ήχο

https://drive.google.com/file/d/1fuXz4tbbiYCzdIMNC8iqtkEdrRad2EVP/view?usp=drive_link

(snapshot)

